

Capitolul 1

Viața la țară

Era o dimineață de septembrie stăpânită de o liniște asemănătoare cu cea din inima unui submarin care plutește în imersie, cu toate motoarele oprite, pentru a păcăli dispozitivele de ascultare ale inamicului. Întregul peisaj era parcă țintuit de strânsoarea invizibilă a unei liniști absolute, liniștea dinaintea furtunii, o liniște la fel de profundă și de imprevizibilă ca oceanul.

Fuse o vară dubios de liniștită. Vremea aproape secetoasă secătuia puțin câte puțin viața din firele de iarbă și din copaci. Frunzele se făceau din verzi, maronii și începuseră deja să cadă în liniște de pe crengile arțarilor și ale fagilor, lăsând prea puține șanse pentru o toamnă colorată.

Dave Gurney stătea chiar în fața ușilor de sticlă ale bucătăriei lui în stil rustic, privind afară spre grădina și spre peluza tunsă ce despărțea casa spațioasă de pajiștea cu ierburi înalte ce cobora spre lac și spre hambarul vechi, vopsit în roșu. Dave nu prea era în largul lui și nu reușea să se concentreze, atenția zburându-i de la stratul de sparanghel din capătul grădinii la bulldozerul mic și galben de lângă hambar. Sorbi abătut din cafeaua care începea să se răcească în aerul uscat.

Să pună îngrășământ sau să nu pună – asta era întrebarea legată de sparanghel. Sau cel puțin asta era prima întrebare. Dacă răspunsul era afirmativ, atunci apărea o a doua întrebare: vărsat sau ambalat? După cum aflase,

de pe diversele site-uri pe care i le indicase Madeleine, îngrășământul era cheia succesului pentru cultivarea sparanghelului, dar lui Dave nu-i era prea clar dacă planta avea nevoie de un nou tratament pe lângă cel aplicat primăvara trecută.

Încercase, cu inima-ndoită, ca în cei doi ani de când se aflau în Catskills, să se ocupe de treburile casei și ale grădinii, pe care Madeleine și le asumase cu un entuziasm aproape instantaneu. Însă eforturile lui erau în permanență roase de termitele remușcării cumpărătorului – remușcare ce nu viza neapărat achiziția casei și cele douăzeci de hectare idilice, pe care continua să o considere o investiție bună, cât decizia importantă venită odată cu ea de a părăsi Poliția din New York și de a se pensiona la patruzeci și cinci de ani. O întrebare nu-i dădea pace: să nu fi schimbat oare un pic cam prea devreme insigna de detectiv clasa I pentru îndatoririle de horticultor ale unui așa-zis moșier?

Îndoielile lui Dave erau îndreptățite de câteva evenimente prevestitoare. De când se mutaseră în paradisul lor bucolic, lui Dave i se zbătea din când în când pleoapa stângă. Spre mâhnirea lui și disperarea lui Madeleine, se apucase iar de fumat, după cincisprezece ani de abținere. Și, bineînțeles, mai era și întâmplarea aceea despre care mai bine nu mai vorbea – decizia lui din toamna trecută de a se implica, la doar un an de la pensionare, în cazul oribil de crimă, Mellery.

Abia scăpase cu viață în urma acelei experiențe; ba o pusese chiar și pe Madeleine în pericol, și ca urmare a momentului de luciditate pe care îl aduce apropierea iminentă a morții, Dave se simțise pentru o vreme motivat să se dedice pe deplin plăcerilor simple ale noii lor vieți rurale. Dar nici nu-ți faci bine o imagine clară despre modul în care vrei să trăiești, că se și întâmplă ceva comic și, dacă n-o privești zilnic, începe să se șteargă

treptat. Un moment de grație nu-i decît un moment de grație. Neasimilată, imaginea devine un fel de fantomă neclară pe retină, ce dispare precum amintirea unui vis, stingându-se pînă cînd, în cele din urmă, nu mai e decît o notă discordantă în murmurul de fundal al vieții tale.

Gurney își dădu seama că, odată ce-nțelesese procesul acela, nu însemna că putea să-l și inverseze cu vreo cheie magică – dar înțelesese că cel mai bine era să manifeste un entuziasm moderat vizavi de traiul lor bucolic. Numai că el și soția lui vedeau lucrurile diferit. Dave se întreba dacă o persoană se poate într-adevăr schimba sau mai precis, dacă *el* se putea schimba vreodată. În momentele lui cele mai sumbre, Gurney se simțea descurajat de rigiditatea anchilozantă a felului său de a gândi și de *a fi*.

Situația cu buldozerul era un exemplu foarte bun. Dave cumpăraseră cu șase luni în urmă un buldozer mic, vechi și uzat și i-l descrieseră lui Madeleine ca pe o unealtă utilă pentru domeniul lor de douăzeci de hectare de pădure și pășune și aleea nepavată de patru sute de metri. Dave îl vedea ca pe un bun mijloc de a face modificări și îmbunătățiri peisagistice – un lucru bun și folositor. Madeleine nu vedea în mașinărie o dovadă a promisiunii soțului ei de a se implica mai mult în noua lor viață, ci mai degrabă un simbol zgomotos și puțînd a motorină al nemulțumirii lui Dave – al nemulțumirii lui față de împrejurimi, al supărării lui pentru că se mutaseră din oraș în munți, al obsesiei lui de a modela cu forța noua lor lume după chipul și asemănarea minții lui. Femeia nu-și exprimase nemulțumirea decît o dată, și atunci foarte pe scurt:

— De ce nu poți accepta pur și simplu ceea ce este în jurul nostru ca pe un dar, un dar absolut minunat fără să tot încerci să-l *repari*?

În timp ce stătea în fața ușilor de sticlă, amintindu-și cu neplăcere comentariul lui Madeleine și răsunându-i în minte tonul ei exasperat, auzi vocea reală a femeii de undeva din spate:

— E vreo șansă să te uiți azi la frânele bicicletei mele?

— Ți-am zis c-o să mă uit.

Dave mai luă o gură de cafea și se strâmbă. Cafeaua era enervant de rece. Gurney aruncă o privire la vechiul ceas cu pendulă de deasupra bufetului din lemn de pin. Mai avea cam o oră liberă înainte să trebuiască să susțină una dintre prelegerile ocazionale de la Academia de Poliție din Albany.

— Ar trebui să vii cu mine într-una din zilele astea, zise ea, ca și cum tocmai i s-ar fi năzărit ideea.

— O să vin, spuse el.

Ăsta era răspunsul clasic la invitațiile pe care soția lui i le făcea periodic de a o însoți în plimbările ei pe bicicletă, prin pădurile și pe pajiștile ținutului Catskills. Dave se întoarse spre Madeleine. Femeia stătea în pragul ușii bucătăriei, îmbrăcată cu niște colanți vechi, un hanorac larg și cu o șapcă de baseball pătată de vopsea. Dintr-odată, Dave nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ce e? zise ea, înălțând capul.

— Nimic.

Câteodată prezența ei îl fermeca aproape pe loc și atunci îi dispăreau din minte toate gândurile confuze și negative. Soția îi era una dintre acele ființe rare: o femeie foarte frumoasă căreia părea să-i pese extrem de puțin de felul în care arăta. Madeleine se apropie și rămase alături de el, privind pe geam.

— Căprioarele au mâncat semințele pentru păsări, spuse ea mai mult amuzată decât supărată.

În capătul celălalt al peluzei, trei recipiente pentru hrănirea păsărilor fuseseră smulse din suportul lor.

Uitându-se la ele, Dave își dădu seama că, într-o oarecare măsură, împărtășea sentimentele binevoitoare ale lui Madeleine față de căprioare și de pagubele minore pe care le provocaseră – ceea ce părea ciudat, de vreme ce părerea lui era complet diferită de a ei în privința dezastrului provocat de veverițe, care mâncau chiar acum semințele de pe fundul vaselor la care nu reușiseră să ajungă căprioarele. Agitate, rapide și cu mișcări agresive, veverițele păreau mânite de dorința lacomă de a consuma orice grăunte de hrană.

Pe măsură ce zâmbetul i se ștergea de pe buze, Gurney privea animalele cu o oarecare iritare despre care credea, în momentele sa de obiectivitate, că era un fel de reacție la tendința lui de a reflecta la prea multe lucruri – o stare de iritare creată și amplificată de aspectele negative ale căsniciei. Madeleine credea că veverițele sunt fascinante, istețe, ingenioase și demne de respect pentru energia și determinarea lor. Părea să le iubească la fel de mult cum iubea majoritatea lucrurilor. El, pe de altă parte, ar fi vrut să le împuște.

Ei bine, nu chiar *să le împuște*, să le omoare sau să le schilodească, ci poate doar să le atingă puțin cu o armă cu aer comprimat, destul de tare cât să le gonească de pe hrănitorele de păsări și să le pună pe fugă în pădure, acolo unde le era locul. Crima, în sine, nu i se părea o soluție. În cei douăzeci și cinci de ani petrecuți în NYPD, ca detectiv la secția de omucideri, în care avusese de-a face cu oameni violenți, într-un oraș violent, Dave nu scosese niciodată arma din toc și abia dacă o atinsese în afara poligonului de tragere. Deci nu voia în niciun caz să-nceapă să o mânuiască acum. Nu era sigur ce-l atrăsese spre cariera de polițist sau ce-l făcuse să-i rămână fidel atât amar de vreme, însă cu siguranță nu dorința de a avea o armă și nici soluția simplă, dar înșelătoare de-a o folosi.

Dave își dădu seama că Madeleine se uita la el în felul ei curios și scrutător – probabil îi ghicea gândurile cu privire la veverițe, după cât de tare strângea el din maxilar. Ca răspuns la aparenta ei intuiție, Dave începu să spună ceva care să justifice ostilitatea lui față de șobolanii aceia cu cozi stufoase, dar chiar atunci sună telefonul. De fapt, două telefoane sunară în același timp, cel fix, din salon și telefonul lui mobil aflat pe blatul de bucătărie. Madeleine se îndreptă spre salon. Gurney răspunse la mobil.